

Παναγιώτης Μαυροειδής

Στην πρόσφατη διακήρυξη της ΚΕ του **ΚΚΕ** για τις ευρωεκλογές, το τελευταίο ψελλίζει ένα γενικόλογό **ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΕ**, ενώ την ίδια στιγμή δεν καταλήγει το «δια ταύτα», δηλαδή στο **ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΕ ΤΩΡΑ**. Αντίθετα, ο στόχος της αποδέσμευσης τίθεται “ντροπαλά” και τακτοποιείται βολικά πίσω από το ΟΧΙ και ένα εκλογικό και πολιτικό κάλεσμα παντός καιρού: **ΝΑΙ ΣΤΟ ΚΚΕ!**

Από μια πρώτη άποψη, φαίνεται ότι το ΚΚΕ απλά δεν τα πηγαίνει καλά με τον **πολιτικό χρόνο**.

Έτσι, όταν το καλοκαίρι του 2015, σε εκείνο τον **παροξυσμό της πολιτικής κρίσης** και με ένα πολιτικό ρήγμα ανοικτό στη λαϊκή συνείδηση, το ΚΚΕ έπρεπε να πει **ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΕ**, το ΚΚΕ έλεγε **άκυρο, λευκό, εκδρομή**.

Σήμερα, που μετά και την εμπειρία του δημοψηφίσματος και την κατάδειξη σε ευρύτατα λαϊκά στρώματα του αντιδραστικού χαρακτήρα της ΕΕ, πρέπει η κομμουνιστική αριστερά να λέει **ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΕ ΤΩΡΑ**, το ΚΚΕ θυμάται να πει απλά **ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΕ**.

Τα πράγματα είναι όμως σοβαρότερα και δεν πρόκειται μόνο για βραδυφλεγή πολιτικά αντανάκλαστικά του ΚΚΕ.

Τότε ήταν μια στιγμή πολιτικής κρίσης για το αστικό σύστημα, τις σχέσεις των κομμάτων του με τις λαϊκές μάζες και τις τελευταίες στο δρόμο ή έστω με απαιτήσεις, ελπίδα και προσδοκίες. Ήταν μια ρωγμή του χρόνου και της ταξικής πάλης που δεν παρουσιάζεται κάθε μέρα... Και το ΚΚΕ τότε επέλεξε να πετάξει χαρταετό.

Σήμερα, χωρίς να έχει υπάρξει πλήρης πολιτική σταθεροποίηση πολλές ρωγμές έχουν κλείσει, το σχέδιο ΣΥΡΙΖΑ δούλεψε αποδοτικά για το αστικό και ευρω-ενωσιακό σύστημα ως προς το καταλάγιασμα των λαϊκών αντιδράσεων, η κρίση της ευρωζώνης χωρίς να έχει αρθεί έχει σχετική εξομάλυνση, ο κόσμος είναι στην απογοήτευση, το κίνημα βρίσκεται σε προσωρινή τουλάχιστον ήττα, οι ενεργές αντι-ΕΕ διαθέσεις είναι σε κάμψη και όλο το πολιτικό σκηνικό προς τα δεξιά.

Όπως δεν μπαίνει στο ίδιο ποτάμι δύο φορές, πολύ περισσότερο οι πολιτικές στιγμές δεν είναι ποτέ ίδιες.

Το ΚΚΕ δικαιολογούσε το 2015 την παραπομπή του ζητήματος της αποδέσμευσης από την ΕΕ στις καλένδες της «λαϊκής εξουσίας», με μια φυγή στη «στρατηγική». Στη συλλογιστική του, περίπου η «λαϊκή εξουσία» φαινόταν και φαίνεται ως μια «πρόταση πακέτο» που αν -πως;- υιοθετηθεί, μετά θα επιλυθεί το ζήτημα της εξόδου μαζί και άλλα.

Ας προσέξουμε πως στέκεται και σήμερα, αναδρομικά το ΚΚΕ στο δημοψήφισμα του 2015. Επιχειρεί να το καταστήσει κεντρικό στοιχείο της «δικαίωσής» του για εκείνη την περίοδο. Πως αντιλαμβάνεται αυτή τη «δικαίωση»;

Στην ουσία περιορίζεται στο σχήμα «σας τα λέγαμε εμείς ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα τα πουλήσει». Αυτός είναι όμως ο ρόλος της κομμουνιστικής πρωτοπορίας;

Η ουσία είναι ότι το ΚΚΕ, **δε μίλησε, δεν προετοίμασε και δεν έπραξε** για τη ρήξη με την ευρωζώνη και την ΕΕ σε μια σημαντική πολιτική ρωγμή κοινωνικών και πολιτικών μετατοπίσεων και παρόξυνσης των αντιθέσεων και για αυτό έχει σοβαρή πολιτική ευθύνη.

Για αυτό ακριβώς και δεν μπόρεσε να αντισταθεί ούτε στην πολιτική στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ για καθήλωση και υποταγή των αντι-ΕΕ διαθέσεων που βγήκαν στην επιφάνεια με ορμητικό τρόπο τότε, αν και όχι χωρίς αυταπάτες.

Όχι μόνο δεν μπόρεσε να αντισταθεί, αλλά αντίθετα, μιλώντας σχηματικά για τη **«ματαιότητα της ρήξης και της εξόδου στο καπιταλιστικό πλαίσιο»**, αντί να **προσθέτει** στην κατεύθυνση της ρήξης με το κεφάλαιο και του αντικαπιταλιστικού δρόμου, **«αφαιρούσε»**, απομείωνε τις όποιες αντιφατικές ρηξιακές διαθέσεις με την κινδυνολογία **«έξω από το ευρώ θα είναι χειρότερα»**, **«δικαιώνοντας»** έτσι τόσο τη ΝΔ και τους **«Μένουμε Ευρώπη»**, όσο και τη στρατηγική υποταγής του ΣΥΡΙΖΑ και μάλιστα χωρίς απώλειες για το κυβερνητικό κόμμα.

Γιατί άραγε αυτά τα λάθη τότε; Μειωμένη πολιτική οξυδέρκεια ή μήπως **«αριστερίστικη αφέλεια»**, όπως μάλλον του αρέσει να του καταλογίζουν;

Κάθε άλλο! Την ίδια στιγμή που στο ΚΚΕ **«ξίνιζε»** να εμπλακεί με τις αντιφατικές αντι-ΕΕ ρηξιακές διαθέσεις του κόσμου και να προσπαθεί να τις μετασχηματίζει κόντρα στη στρατηγική υποταγής του ΣΥΡΙΖΑ, έτρεξε να συναντηθεί τη βδομάδα του Δημοψηφίσματος με την Γεννηματά και το ΠΑΣΟΚ σε μια συνάντηση με σημασία. Κυρίως όμως έτρεξε να νομιμοποιήσει με τη συμμετοχή του το **Συμβούλιο Κορυφής** που συγκάλεσε ο Πρόεδρος Προκόπης Παυλόπουλος με τον ΣΥΡΙΖΑ αλλά και όλα τα αστικά κόμματα στις 6 Ιούλη, την επόμενη μέρα του δημοψηφίσματος! Ήταν μια κρίσιμη συνάντηση, πολιτικά και συμβολικά, που σφράγιζε αφενός την **ομόφωνη θανάτωση/ακύρωση του περήφανου ΟΧΙ** στο δημοψήφισμα από μεριάς της αστικής εξουσίας και από την άλλη η **επίδειξη συναίνεσης για Τρίτο Μνημόνιο με την ΕΕ** αλλά και τη **στήριξη προς το ΣΥΡΙΖΑ** να το περάσει! Το ΚΚΕ συμμετείχε κανονικά, αρκούμενο να δηλώσει τη **«συνολική και γενικότερη»** διαφωνία

του στην υπογραφή των Πρακτικών της συνάντησης

Δεν πρόκειται συνεπώς για μια ατυχή πολιτική στιγμή για το ΚΚΕ. Αυτό αποδεικνύεται όχι μόνο από την άρνησή του σήμερα να σταθεί αυτοκριτικά, αλλά και από τη συνολική ιστορική διαδρομή του ΚΚΕ, ειδικά μετά την μεταπολίτευση. Εύκολα θα δει κανείς ότι η επαναστατική ρητορική ευδοκιμεί στις ήρεμες περιόδους, αλλά στις στιγμές της πολιτικής κρίσης, στις στροφές της ταξικής πάλης, το ΚΚΕ επιδεικνύει «υπευθυνότητα».

Όταν το ΠΑΣΟΚ σάπιζε στο **τέλος της δεκαετίας του '80** και η αστική απόδραση από τη μεταπολίτευση και η είσοδος στη νεοφιλελεύθερη διαχείριση είχε τις δυσκολίες της, τότε ακριβώς ήταν που το ΚΚΕ βρέθηκε αγκαλιά να συγκυβερνά και να ξεπλένει και το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ.

Όταν το **Δεκέμβρη του 2008**, μια άγουρη αλλά και δυναμική νεολαιίστικη, εξέγερση έδινε τα μηνύματα για την κρίση που έρχεται, το ΚΚΕ μίλαγε για «μπαχαλάκηδες» και μετά υποσχόταν ότι «στη λαϊκή επανάσταση δε θα σπάσει ούτε ένα τζάμι».

Όταν το **2008/2009 η καπιταλιστική κρίση** χτυπούσε τις πόρτες της ΕΕ και της Ελλάδας, το ΚΚΕ, μιλούσε για μυθεύματα.

Στο μεσοδιάστημα όλων αυτών, στα κομματικά συνέδρια και στα εκλογικά συνθήματα των

φυλλαδίων, αντίθετα, η επαναστατική ρητορική καλά κρατούσε...

*Μέλος ΠΣΟ ΑΝΤΑΡΣΥΑ και υποψήφιος με την ΑΡΙστερή ΠΑρέμβαση-Αντικαπιταλιστική Κίνηση στη Δυτική Ελλάδα